

Намозда турганда оёқлар орасини қанча очиб туриш керак?!

05:00 / 19.01.2017 5574

Ота-боболаримиз ва халқимиз асрлар давомида то бугунги кунга қадар намозда турганларида икки оёқ орасини тўрт бармоқ миқдорича, узрлилар эса ўртача очиб қиём қилиб келмоқдалар. Замонамизда эса бир тоифа намозларда оёқларини ҳаддан ташқари кенг кериб, очиб тура бошладилар. Улар сафда турганларида намоз охиригача ёнларидаги намозхонларнинг оёқларига оёқларини теккизишга ҳадеб ҳаракат қилаверадиган бўлдилар. Хўп, уларнинг далиллари қандай, қайси ҳадисга амал қилмоқчи бўладилар?

Намозда сафда бир текис туриш борасидаги саҳиҳ ҳадисларнинг иккитасининг зоҳирий матни намозхонлар бир-бирларига елкалари, тиззалари ва қадамларини теккизиш-ёпиштириб туришларига очиқ далолат қилади:

1) Имом Бухорий (р.х.)нинг машҳур саҳиҳ ҳадислар тўпламида "Сафда елкани елгага ва оёқни оёққа ёпиштириб туриш ҳақида"ги бобида саҳоба Анас ибн Молик (р.а.)дан ривоят қилган ҳадис бор:

نَمْ كُمْ كَأَرْأَيْنَ إِفْ مُمْ كَفُوفُصْ أَوْمِي قَأْ لَأَقْ مَلَسَ وَ هُوَ لَعْلَلْ لِي لَصَّيْ بِنَلَا نَعِ سَنَ أُنْ عَ مَدَّقَ بْ هَمَدَّقَ وَ وَ بَحَاصْ بَكُنْ مَبْ هَبْ كُنْ مَقْزَلِي أَنْ دَحْ أَنْ كَ وَ يَرْهَطْ أَرْ وَ

Анас (р.а.)дан ривоят қилинади:

Набий (с.а.в.): Сафларингизни тўғриланглар, чунки мен сизларни ортимдан ҳам кўриб тураман", дедилар.

(Анас (р.а.) айтади): "Бизлардан ҳар биримиз елкасини шеригининг елкасига ва оёғини эса унинг оёғига теккизиб турар эдик" (Бухорий, 1/725).

2) Иккинчи ҳадисни саҳоба Нўъмон ибн Башир (р.а.)дан ривоят қилинган:

يَلَع مَلَسَ وَ هُوَ لَعْلَلْ لِي لَصَّ هَلْ لَأَقْ لَوْ قِي رِي شَبْ نَبْ نَامَعْنَ لَأ تَعْمَسْ وَأْ مَكْفُوفُصْ نَمِي قَتَلْ هَلْ لَأَوْ اِثَالَتْ مَكْفُوفُصْ أَوْمِي قَأْ لَأَقْ فْ هُوَ جَوْبْ سَأَنَلْ هَبْ حَاصْ بَكُنْ مَبْ هَبْ كُنْ مَقْزَلِي لَجْرَلْ تِي أَرْفْ لَأَقْ مَكْبُولَقْ نِي بْ هَلْ لَأ نَفْلَأَخِي لْ هَبْ عَكَبْ هَبْ عَكْ وَ هَبْ حَاصْ هَبْ كَرْبْ هَبْ تَبْ كَرْ وَ

Нўъмон ибн Башир (р.а.)нинг бундай деганини эшитдим:

Расулуллоҳ (с.а.в.) одамларга юзларини қаратиб, "Сафларингизни тўғриланглар!" дея уч марта марҳамат қилдилар ва бундай дедилар:

"Аллоҳга қасамки, сафларингизни тўғриланглар ёки Аллоҳ қалбларингизни бир-бирига муҳолиф қилиб қўяди".

Нўъмон ибн Башир (р.а.) айтади: "Мен одамларни шеригининг елкасига елкасини, тиззасига тиззасини ва тўпиғини тўпиғига ёпиштирганини кўрдим" (Абу Довуд, 1/662; Байҳақий, 3/4964; Ибн Ҳиббон, 5/2176; Ибн Хузайма, 1/160; Баззор, 1/3285).

Мазкур иккита саҳиҳ ҳадиси шарифнинг матнига назар солсак, ундан сафда турганда намозхонларнинг елкалари, тиззалари, тўпиқлари, оёқлари бир-бирларининг елкалари, тиззалари, тўпиқлари, оёқларига ёпиштириб, теккизиб туриши ҳақидаги ҳукм чиқарилиши керак. Бироқ, негадир оёқларини бир-бирига теккизишга ҳаракат қилиб, чотини кенг очадиганлар, фақат тўпиқни, аниқроғини оёқ учини теккизишга интиладилар. Тўпиқларни ҳам, тиззаларни ҳам, елкаларни ҳам баробар теккизиш лозимлиги борасидаги ҳадис ҳукмидан уларнинг назарлари четда қолиб келади.

Шуни билиш лозимки, аҳли суннат ва жамоанинг тўрт мазҳаб уламоларининг бирортаси ушбу ҳадислардан елка, тизза, тўпиқ ва оёқларни бир-бировникига теккизиб туриш лозим, деган ҳукмни олган эмаслар. Саҳобалар давридан бошлаб XIV аср давомида жами мусулмонлар, тўрт мазҳабга эргшиб келаётган намозхонлар орасида чотини кенг очиб турадиганлари чиққан эмас. Бунинг сабаби нима? Оқил инсон мазҳаб уламоларини айбламасдан, "мазҳаб аҳли ҳадисга қарши иш қиладилар", демасдан, асрлар давомида яшаб ўтган содда намозхонларни гумроҳликда айбламасдан, мазкур ҳадисларни бошқача тушуниш кераклигини, унинг борасида мазҳаб уламолари каби фикрлаш лозимлигини, англаб етади.

Намозда қиёмда турганда оёқлар ораси қандай ҳолатда туриши борасидаги мазҳаблар фикри ҳақида Абдурраҳмон ал-Жузайрий (р.х.)нинг "ал-Фикҳ ъала-л-мазоҳиб ал-арбаъа" асарида қуйидагилар зикр қилинган: "Қиём ҳолатида икки оёқни очиш миқдори жуда яқин ҳам, жуда узоқ ҳам бўлмаслиги керак. Фақат семизлик, тўлалик, барвасталик ва шунга ўхшаш узр билан бўлса, жоиз. Мазҳабларда унинг миқдори борасида ихтилофлар

бор. Ҳанафийлар икки оёқ орасини тўрт бармоқ миқдори очиш деб белгилаганлар. Ундан ортиқ ёки кам бўлса, макруҳ бўлади. Шофиъийлар эса бир қарич деб белгилаганлар. Улар ораси бундан қисқа ёки ортиқ очилса, макруҳ бўлади. Худди бу бир оёқ олдинроқда, бириси орқароқда тургандек макруҳ бўлади. Моликийлар икки оёқ орасини очишни суннат эмас, балки мандуб бўлади, дейдилар. Улар фикрича, икки оёқ ораси бир-бирига теккизилган ёки жуда очилган ҳолатда эмас, балки урфда ёмон кўрилмайдиган ҳолатдаги ўртача очилиши керак. Ҳанбалийларнинг фикрлари ҳам моликийлар сингаридир, фақат улар мандуб ёки суннат деб белгилаган эмаслар" (Абдурраҳмон ал-Жузайрий. ал-Фиқҳ ъала-л-мазоҳиб ал-арбаъа. 1-жилд. – Қоҳира: ал-Мактаб ас-сақофий, 2000. – Б. 202).

Ваҳба аз-Зухайлий (р.х.) айтишига қараганда, қиёмда оёқнинг тўрт бармоқ ёки бир қарич ёхуд ўртача очиқ туриши хушуънинг кўриниши ва унинг ифодасидир. Билакс, оёқларни бир-бирига ёпиштириб туриш ёки урфда ғайритабиий кўринадиган ҳолда ҳаддан ташқари очиб туриш хушуънинг тескарисидир (Ваҳба аз-Зухайлий. Ал-Фиқҳ ал-исломий ва адиллатуху. 1-жилд. – Дамашқ: Дор ал-фикр, 2001. – Б. 695).

Демак, тўрт мазҳабнинг фикҳий қарашларига кўра намозда қиёмда турганда икки оёқ ораси жуда катта очилган бўлмаслиги, урфда ва одамлар назарида ғайритабиий кўринмаслиги даркор. Шунинг учун ҳам, намозларда икки оёқларини кериб, кенг очиб туриш ҳолати намоз борасидаги миллий-диний анъана ва қадриятларга тўғри келмагани боис эриш туюлади. Унда юқоридаги иккита ҳадиси шарифни қандай тушунганлар? Булар ҳақида қуйидагиларни айтиш мумкин:

1) Намоз сўнггига қадар елкаларни елкаларга, тиззаларни тиззаларга ва қадамларни қадамларга ёпиштириб туриш кучли машаққат бўлиб, айниқса, қадди-қоматлари ҳар хил бўлган намозхонларнинг бу ишни қилишлари жуда қийин кечади. Зотан, қад-қоматлари турлича одамларнинг бир сафда турганларида ушбу аъзоларини бир-бирига теккизиш ҳақиқатдан ҳам юз бериши қийин. Аллоҳ таоло бизни ҳараж-машаққатга таклиф қилмаган:

أَلَا تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَأْتِي السُّبْحَانَ وَالْمَشْرِقَ وَأَمَّا السُّبْحَانُ فَمَلَكُوتٌ مُّسْتَوِيٌّ لَا يُرَىٰ إِلَّا لِمَنْ يُشَاءُ {286}

"Аллоҳ бирорта жонни фақат тоқати етган нарсага таклиф қилган" (Бақара, 286).

أَلَا تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَأْتِي السُّبْحَانَ وَالْمَشْرِقَ وَأَمَّا السُّبْحَانُ فَمَلَكُوتٌ مُّسْتَوِيٌّ لَا يُرَىٰ إِلَّا لِمَنْ يُشَاءُ

"Бирорта жонни фақат тоқатига кўра таклиф қиламиз" (Анъом, 152; Аъроф, 42; Мўъминун, 62).

عَلَيْكُمْ بِطَاعَةِ اللَّهِ وَطَاعَةِ الرَّسُولِ وَالطَّاعَةِ

"Аллоҳ сизларга машаққатни хоҳламайди" (Моида, 6).

عَلَيْكُمْ بِطَاعَةِ اللَّهِ وَطَاعَةِ الرَّسُولِ وَالطَّاعَةِ

"Сизларга динда машаққат қилмади" (Ҳаж, 78).

2) Иккинчи сабабни "Олтин силсила"ни нашрга тайёрловчилар айтганлар: "Намоз маълум ва машҳур ибодат. Бу ибодат фарз қилингандан бошлаб кўп йиллар давомида ҳаммининг иштирокида ва кўз ўнггида адо этилган. Расулуллоҳ (с.а.в.) намозни кўпчиликка ўргатганлар. Жумладан, сафда туришни ҳам. Ўша машҳур ривоятларнинг бирортасида сафда турган одам оёғини кериб, ёнида турган кишининг оёғига теккизиши фарз, вожиб, суннат ёки мустаҳаб экани айтилмаган. Намозга ўхшаш машҳур нарсаларда биргина саҳобийнинг гапи ҳужжат қилиб олинмайди" (Олтин силсила. Саҳиҳул Бухорий. 1-жилд. – Тошкент: Nilol-nashr, 2012. – Б. 652).

"Олтин силсила"да айтилишича, қадамларни бир-бирига теккизиб туриш ҳақидаги гап биргина саҳобий – Анас ибн Молик (р.а.)дан ривоят қилинган. Чунки, юқорида келтирилган иккинчи ҳадис Нўъмон ибн Башир (р.а.)дан ривоят қилинган бўлиб, унинг Расулуллоҳ (с.а.в.)дан ҳадис эшитиб ривоят қилганига ҳадисшунослар томонидан шубҳа билдириб келинади. Чунки, у Расулуллоҳ (с.а.в.) вафотидан саккиз ёки олти йилча илгари туғилган. Бу ҳақида манбаларда алоҳида тилга олинган (Ибн ал-Асир. Асад ал-ғоба фий маърифат ас-саҳоба. 5-жилд. – Байрут: Дор ал-кутуб ал-илмия, 1996. – Б. 311; Ибн Абдулбарр. Ал-Истиъоб фий маърифат ал-асҳоб. – Уммон: Дор ал-аълум, 2002. – Б. 724).

Демак, агар "Саҳиҳ ал-Бухорий"да келган ҳадис ўтиб кетган бир ҳолатни ифодалаш учун айтилган бўлиб, унда намозда туриш суннати билдириб ўтилган эмас. Намозда оёқларни кенг очиб туриш суннат ёки мустаҳаб бўлмагани боис бу ҳолат фақатгина биттагина саҳобадан ривоят қилинган. Акс ҳолда, айниқса намозларга бепарво бўлмаган саҳобалар ва тобеъинлар бу ҳолатга катта эътибор қаратган ва уни ўз шогирдларига қаттиқ уқтирган бўлардилар. Бинобарин, бундан барча ҳадислар ҳам гарчи саҳиҳ бўлса ҳам суннатлар, аниқроғи шаръий ҳукмларни ифодалаб беролмаслиги маълум бўлади. Балки суннатликни саҳобалар, тобеъинлар ва мужтаҳид уламоларгина билиб, қайси ҳадисда суннат баён қилинганини билдира

олишлари мумкинлиги аниқ бўлади.

3) "Саҳиҳ ал-Бухорий"нинг энг машҳур шарҳларини ёзган буюк ҳадисшунос олимлар Ибн Ҳажар ал-Асқалоний (р.х.) ва Бадриддин ал-Айний (р.х.) юқоридаги сафларда бир-бировнинг оёқларига оёқларини теккизиб туриш ҳақидаги ҳадис борасида *لا يَدْخُلُ فِيهِ لَذْبٌ دَارِمٍ* – "Бундан мурод сафларнинг тўғрилаш ва унинг очиқлигини йўқотиш борасидаги муболағадир", деган (Ибн Ҳажар ал-Асқалоний. Фатҳ ал-Борий. 2-жилд. – Риёз: Дор Таййиба, 2005. – Б. 611; Бадриддин ал-Айний. Умдат ал-қори. 5-жилд. – Байрут: Дор ал-кутуб ал-илмия, 2001. – Б. 377). Яъни, бундан оёқларни бир-бировниқига теккизиш ҳақиқий маънода эмас, балки сафларни жипслаштириб туриш маъносида тушунилиши керак. Яъни, оёқларни бир-бировниқига теккизиш суннат ёки мустаҳаб эмас, балки ҳадис ибораларидан жуда текис ва ўта жипс ҳолда сафланиш лозим эканини тушуниш керак бўлади.

4) Намозда оёқларни кенг очиб, намозхонлар бир-бирларининг оёқларига оёқларини теккизиб туришлари керак, деганлар келтирган юқоридаги ҳадиси шарифларга назар солинса, улардаги оёқларни бир-бирига теккизиб туриш ҳақидаги сўз Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг ўзларининг буйруғи ёки амрлари эмас, балки саҳобийнинг гапи экани англашилади. Саҳоба эса оёқларни бир-бирига теккизиб туришни Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг даврида бир муддат қилганларини айтганларини ҳам тушуниш мумкин. Чунки, икки саҳоба ҳам: "Бизлардан ҳар биримиз елкасини шеригининг елкасига ва оёғини эса унинг оёғига теккизиб турар эдик" ва "Мен одамларни шеригининг елкасига елкасини, тиззасига тиззасини ва тўпиғини тўпиғига ёпиштирганини кўрдим" деб гапни ўтган замонда айтганлар. Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг умрларининг охириги йилларида ва хусусан саҳобалар даврида намоз ўқишда ҳеч ким оёқларини ёнидаги кимсанинг оёқларига теккизиб турган эмас. Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг даврида, исломнинг энг гуллаган даврида ва, хусусан, саҳобалар даврида намозда оёқларни кенг очиб туриш одати бўлмаган. Бунга далил сифатида алоҳида ҳадиси шарифни ҳам келтириш мумкин:

لَا يَدْخُلُ فِيهِ لَذْبٌ دَارِمٍ ، لِيُوطَلَ دَيْمُحُ أَنْ رَبَّحَ ، مُيَسُّهُ أَنْ تَدَحَ ، رُكَبٌ وَبَأْ أَنْ تَدَحَ ، مُكَارَأٌ يِّنِ إِفْ ، أَوْصَارَتٌ وَ مَكْتَالِصِ يَفِ أَوْلَدَتُعَا : مَلَسُو هَيْلَعِ هَلَلِ لِي لَصِ هَلَلِ لُؤْسَرِ هَمَدَقُو وَ بَحِاصِ بَكْنَمِ هَبْ كُنْمِ قَزْلِي أَنْ دَحَ أُتِي أَرْدَقِل : سَنَأَلِاقِ ، يَرْهَطِ آرَوْنَمِ سُوْمَشِ لِعَبُّ هَنْ أَكْ هَمَدَحَ أَيْ رَتَلِ مَوْيِلِ لِكَلِ دُغْفَتِ تَبَدَّوَلَوِ ، وَ مَدَقِبِ

Расулуллоҳ (с.а.в.) марҳамат қилдилар: "Намозларингизда тўғри туринглар, зич бўлиб туринглар! Чунки, мен сизларни орқа тарафимдан

ҳам кўраман".

Анас ибн Молик (р.а.) айтади: "Бизлардан биримиз шеригининг елкасига елкасини, оёғига оёғини ёпиштириб-теккизиб туришини кўрганман. Агар шу ишни бугунги кунда қиладиган бўлсанг, улардан бирларини калтафаҳм аҳмоқ бўлиб қолганини кўрардинг" (Ибн Абу Шайба, 1/3544; Абу Яъло, 6/3720). Ушбу ҳадис ровийлари ишончли ҳисобланади.

Демак, мазкур ривоятдан саҳобаи киромлар ва тобеъини изомлар даврида намозхонлар орасида оёқларни кенг очиб, кериб туришлар, бир-бирларининг оёқларига оёқларини теккизиб туришлар бўлмаганлиги маълум бўлади. Бу ерда Анас ибн Молик (р.а.)нинг: "Агар шу ишни бугунги кунда қиладиган бўлсанг, улардан бирларини калтафаҳм аҳмоқ бўлиб қолганини кўрардинг", деган гапидан бугунги кунларда оёқни кенг ва катта очиб туриш, уни суннат ёки вожиб деб унгагина катта эътибор қаратиш калтафаҳм аҳмоқ одамларнинг иши эканини ҳам зикр қилиш ўринли.

5) Жамоатда сафларни текис ва тўғри қилиб туриш кераклиги ҳақидаги ҳадиси шарифларда елкалар елкалар баробарида, бўйинлар бўйинлар тўғрисида бўлиши таъкидланган, холос:

نَافِلٌ لِّلْخَلْلِ اَوْدَسُو مَكْنَ اَوْخِ اِيْدِيْ اِيْ اَوْنَ يَلُو مَكْنَ بَكَانَمْ نِيْبِ اَوْدَاحِو مَكْفُوفُصِ اَوُوسِ
رَاغِصَلِ اَنْ اَضَلِ اِدَالُو اِنْعِيْ فِذَحَلِ اَلْزَنْمِ مَكْنَ يَبِ لَخَدِيْ نَاطِيْ شَلِ

"Сафларни тўғриланглар! Елкаларингиз орасини баробар тутинглар! Биродарларингиз қўлларини юмшоқ тутинглар! Очиқ жойларни ёпинглар! Чунки, шайтон ораларингизга худди қўзичоқдек бўлиб кириб олади" (Аҳмад, 5/22317).

قَا نَغْ اَلْبَابِ اَوْدَاحِو اَهْ نَيِّبِ اُوْبِرَاقِو مَكْفُوفُصِ اَوُوسِرُ

"Сафларни мустаҳкам қилинглари ва улар орасини яқин қилинглари! Бўйинларингизни эса тенг тутинглар!" (Абу Довуд, 1/667; Насоий, 1/889; Байҳақий, 3/4960; Ибн Ҳиббон, 14/6339; Ибн Хузайма, 1/1545; Аҳмад, 3/13761).

Усмон ибн Аффон (р.а.) намозхонларга қарата бундай дердилар:

نَمْ فَوْفُصَلِ لَادَعَا نِ اِفْ بَكَانَمْ لَابِ اَوْدَاحِو فَوْفُصَلِ اَوْلِدَعَا فِ اَلْصَلَا تَمَاقِ اَذِ اِفْ
اَلْصَلَا مَامَتِ

"Намозга иқомат айтилса, сафларни тўғриланглар, елкаларни баробар тутинглар! Зотан, сафларнинг тўғри бўлиши намознинг тўлиқлигидан далолатдир" (Молик, "Муватто, 1/234; Байҳақий, 3/5626; Абдурраззоқ, 3/5373).

Мазкур маънодаги ҳадиси шарифларни шарҳлар экан, Зафар Аҳмад ал-Усмоний ат-Таҳонавий (р.х.) "Эъло ас-сунан"да: "Баъзингиз баъзингизнинг тўғрисида турсин. Ҳар бир намозхоннинг елкаси бошқасининг елкаси баробарида бир-бирларига тегиб турсин. Токи, елкалар, бўйинлар ва қадамлар битта йўналишда бўлсин", деб изоҳлаган (Зафар Аҳмад ал-Усмоний ат-Таҳонавий. Эъло ас-сунан. 3-жилд. – Байрут: Дор ал-фикр, 2001. – Б. 1441).

Демак, юқоридаги изоҳотлардан маълум бўладиги, мусулмонлар янги-янги фатволар ва қарашларга эмас, балки анъанавий исломга, асрлар давомида амалда бўлиб келган фатволарга ва урфдаги фикҳий масалаларга суяниши энг тўғри йўл ҳисобланади. Хуллас, ҳар бир намозхон ҳам намозда турганида оёқлари орасини кўпчилик қилаётган ҳолатда тутгани маъқулдир.

Ҳамидуллоҳ Беруний тайёрлади